

Reflexió aplicable a la publicació o no d'un nou àlbum de Tintín,

Corto Maltese, ha mort

La sala d'actes que la Casa del Llibre, a la rambla de Catalunya era el lloc perfecte per presentar un àlbum de Corto Maltese, una paret de vidre separa la botiga de la sala. Al mateix temps, la sala queda entre la llibreria i un jardí. L'interior és de fusta càlida. Al fer-se de nit, la sala es projectava en un joc de miralls al jardí, creant un espai infinit. Un llibre necessita el mirall per existir. Necessita ser una projecció fantasmagòrica sobre un jardí. Quan llegim, somiem. I si somniem, ho fem en un jardí. La literatura se serveix sempre d'aquest element per crear ficció, per multiplicar la veritat per crear-la i expandir-la. La sala d'actes de La casa del Llibre és tot això. És una biblioteca al costat d'un jardí, és una sala on les formes és multipliquen i deixen de ser reals, entren en el món de Corto Maltese.

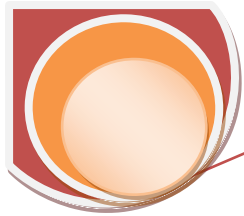

El divendres Norma Editorial va presentar el nou àlbum de **Corto Maltese**; Bajo el sol de medianoche. Els autors, **Juan Díaz Canales y Rubén Pellejero** van exposar el treball realitzat amb molta professionalitat, posant rellevància els aspectes tècnics que han fet possible el nou còmic. Aquí no parlaré de la qualitat del guió i dels dibuixos, els dos autors tenen una trajectòria que els avala i no és moment ara de criticar el mateix còmic. És moment de parlar de la idea que ha fet possible el còmic.

Deia en Valero Sanmartí el 24 d'octubre a Facebook
"En lloc de l'obsessió per la novetat del segle XX, tornem a l'ideal medieval de la còpia idòlatra i previsible, però alhora reconfortant, dels referents pretesament conspicus que ens precedeixen" I el còmic

presentat el divendres és exactament això. Els nostres dies estan regits per reedicions, retorns de grups musicals, retorns de sagues televisives o cinematogràfiques. Són productes en els quals es pot estalviar en propaganda i ja tenen el públic creat. Són productes que ens fan tornar a una suposada edat d'or, i que mostren les misèries creatives del nostre temps. Tot aquest raonament també és pot aplicar a l'art. Quantes revisions crítiques existeixen de les obres clàssiques? Pensem en les lectures cabalístiques de Duchamp. No som capaços de crear res mínimament nou i que expressi les inquietuds del nostre moment històric? Potser ho és la còpia, esperança i enyorança d'uns temps passats, uns temps on es podia crear. El relançament de Corto Maltese no és res més que una prova d'això.

Corto va ser una invenció, Corto era un aventurer, era l'aventurer d'Hugo Pratt, un aventurer que no tenia passat, que no tenia família i que es perdia entre el somni i la realitat. Corto era el món d'Hugo Pratt, ja que les dues vides són més o menys paral·leles, segurament Corto era allò que somiava Pratt, i Pratt era allò que pensava Corto. Corto Maltese és un heroi romàntic que no té casa, i veu com el món fantàstic, el món de l'aventura mor. Ell viu quan es podia explorar, navegar i fer la guerra seguint uns alts ideals de l'amor i l'amistat. Viu en un món que mai va existir, ja que Corto Maltese és una fantasia. Però encara que sembli

Vist a la xarxa

Publicació lliure i independent, de periodicitat aleatòria: surt quan cal i quan convé !

mentida el seu món ha mort, també el d'Hugo Pratt. Van néixer en el món de la novetat, ara vivim en el món de la còpia. Un món on som completament incapaços de crear el personatge de Corto Maltese, un món on mai imaginàrem La balada de la mar salada. Vivim en un món que no entén que la marca de la sort, es talla amb una navalla i que si s'explica massa un personatge, perd tota la seva gràcia.

Corto Maltese havia de morir a la Guerra Civil, Hugo Pratt va morir el 1995. De la mateixa manera que després de la 2n Guerra Mundial no hi havia lloc pels soldats de fortuna. Al segle XXI no hi ha lloc per narradors com Hugo Pratt, el seu món ha mort i ara només podem aspirar a copiar-lo, a millorar-ne una coma, a ser copistes medievals enyorats de l'Imperi romà, que als seus taulells veien la glòria, la guerra i l'amor i l'únic que podien fer és lamentar-se de no haver nascut en un altre temps, un altre temps on fóssim protagonistes i no mers espectadors.

(Font: Joan Vila i Boix - Revista Mirall - 8 de novembre de 2015)

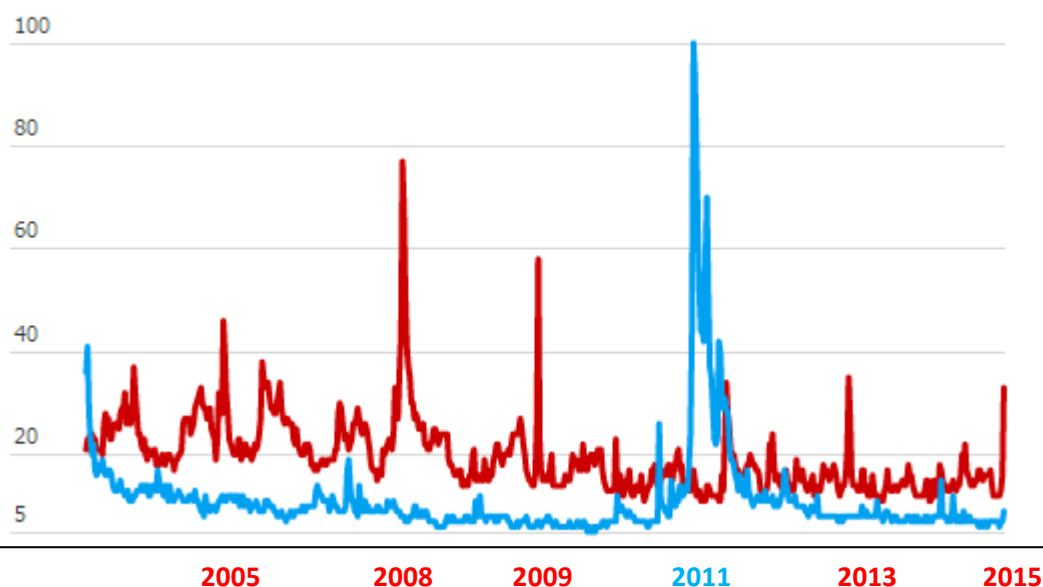
Astèrix i Tintín a Google: El partit

Google encara estava molt lluny d'aparèixer quan Tintín i Astèrix van néixer respectivament el 1929 i 1961.

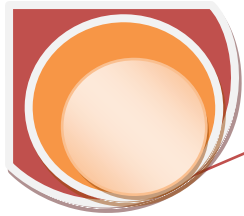
Però avui dia, la popularitat de la lluita entre aquests dos monstres del còmic també s'exporta a la web. I el joc és molt desigual en funció de les estadístiques del motor de cerca. Des de 2004, l'arrel de Goscinny i Uderzo ha estat el doble de moltes cerques a Google que el personatge d'Hergé.

■ asterix ■ tintin

A diferència del reporter belga, l'última aventura, "Tintín i l'Art-Alfa", es va publicar en 1986 (tres anys després de la mort de l'autor), la popularitat del petit gal és impulsat regularment per la sortida d'àlbums. Els pics del 2005, 2009, 2013 i 2015 estan relacionats amb les noves versions (la de 2008 es deu al llançament de la

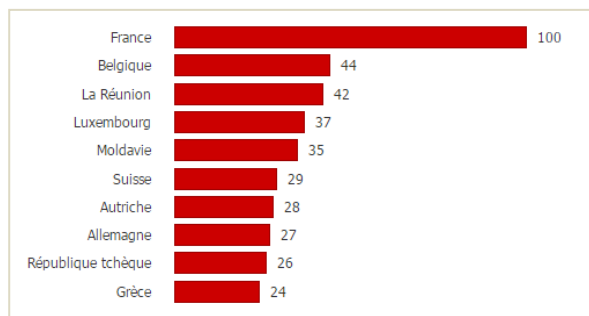

Vist a la xarxa

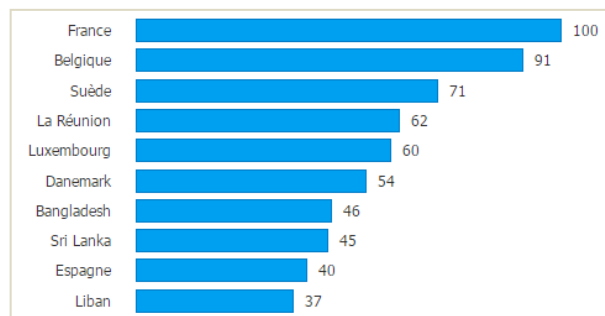
Publicació lliure i independent, de periodicitat aleatòria: surt quan cal i quan convé !

pel·lícula "Astèrix als Jocs Olímpics"). Tintín ha assolit només un cop el cim. Això va ser el 2011 amb la pel·lícula "Les aventures de Tintín – El secret de l'Unicorn", de Steven Spielberg. A cadascú la seva funció. Si Astèrix encapçala la llista amb un nombre de cims més ample, és menys internacional que el seu competidor. L'ara interpretat per Yves Ferri i Didier Conrad està majoritàriament buscat a França (índex 100 a Google). A Bèlgica però, es segon en la classificació, i es queda molt enrere (44).

Els països que rastregen més "Astèrix"

Els països que rastregen més "Tintín"

Parcs d'atraccions i el cinema, més fort que el còmic.

Si els personatges són dos monstres dels còmics, ja no són sol·licitats principalment per les seves aparicions en paper. La recerques sobre el "Parc Astèrix" a l'Oise ara són més nombrosos que els de "Asterix i Obelix".

(Font: Le Parisien)

Mes avions de col·lecció

A l'esquerra, l'avió blau de Jo, Zette i Jocko a "El testament de Mr. Pump" amb el pilot i a la dreta un avió de Sylclair de l'àlbum "Objectiu la Lluna" amb el capità Haddock.

El soci Miquel Roig i Comamala ens ha enviat aquesta nota:

*Hola, aviat sortirà a la venda el CD de la Marató amb aportacions de molts artistes; em va sorprendre que a la versió que ha fet Macaco de "Qualsevol nit pot sortir el sol", de Jaume Sisa, **trobem**, a diferència de la cançó original, **en Milú, Tintín i Haddock**. Ai, si els de Moulinsart la senten... encara demanaran la recaptació d'enguany!*

(Gràcies Miquel...)